

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 23. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 6 Juni. 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Kants monument i Königsberg.

Immanuel Kants minnesvård i Königsberg,

Redan under loppet af innevarande år skall Tyskland uppfylla en hederspligt, genom appresandet af ett monument öfver en af sina största tänkare, den namnkunnige filosofen Immanuel Kant, hvilken föddes år 1724 och dog 1803.

Den 18 Juli förl. år blef Kants staty i Berlin gjuten af konstgjutaren Gladenbeck. Kant föreställes talande och med upplyftad arm samt gör på åskådaren ett högst imponerande intryck. Man hoppas att statyn, som skall uppställas på en stor marmorpedestal, ännu i år skall kunna aftäckas.

Nytt sätt att föröka vissa frukt bärande buskarter m. fl.

Man läser i tidningen "Illustrirtes Familien-Journal" följande berättelse om ett rön, hvilket för dem, som idka trädgårds-skötsel, torde kunna vara af både intresse och nytta:

"För flera år sedan lät jag å ett något fuktigt jordstykke plantera flera tusen poppelskott (*Populus fastigiata*) af vid pass två fots längd, hvilka blefvo temligen djupt nedsatta. Förlidet år tillsade jag att de första af de då redan 4 å 5 fot höga poppeltelningarne skulle uppgrävas. Sjelf af göromål hindrad att vara närvarande vid detta arbete, öfverlemnade jag detsamma åt tvenne daglönare, och anmärkte dervid, att tvenne man på en dag kunde uppgräva tvåtusentelningar.

Då karlarne börjat uppgräfningen och ville upptaga träden med alla deras rötter, funno de att dessa sträckte sig så långt på djupet, att det skulle blifva ett strängt arbete och att ej mer än högst femhundra träd skulle kunna på en dag upptagas. För att emellertid uppfylla min önskan i afseende på antalet, gjorde arbetarne processen kort, uppgräde hvarje telning på ena sidan, till dess de erhölet tillräckligt många rötter samt höggo deretter midtutaf den gamla rotstammen. På det sättet upptogo de 3000 träd på en dag.

När jag följande dagen besåg de unga träden, blef jag mycket förskräckt, emedan alla voro afhuggna nedtill och hade ganska få rötter. Ehuru jag ej betvivlade att de åter skulle växa, hade det dock varit bättre att ega träden fullständiga. Men felet var nu en gång gjordt — och de 3000 popplarne lågo i dåligt skick framför mig.

Poppelfältet blef liggande, emedan ännu många små popplar der kvarstodo, hvilka ett år senare skulle omsättas.

På våren förvandlades dock min sorg i glädje: alla de i jorden kvarblifna trädstumparne började från alla sidor skjuta nya skott, och denna vår hade jag det nöjet att af dessa 3000 stycken kunna upptaga 10,000 nya med rötter försedda trädplantor.

Detta resultat, som af en slump kommit att visa sig, förde mig på den tanken, att det måhända kunde gå för sig, att genom samma fel, samma hårdhjerta-

de förfarande, föröka äfven andra värdefullare plantor.

Genast anställde jag nu försök å ett med vinbärsbuskar planteradt kvarter, lät uppgräva alla buskarne så pass mycket, att de öfversta rötterna lågo blottade, samt afskar alla de rötter, som lågo under dessa, på det sättet, att hufvudroten med dess stam stod kvar, hvarefter jag åter betäckte densamma med jord. Jag erhölet nu till en ny utplantering så många med rötter försedda buskar, som der funnos, och för närvarande hafva rotstockarne skjutit en sådan mängd nya skott, att jag till hösten der kan upptaga minst fyra gånger så många unga med rötter försedda plantor.

På detta sätt har jag nu förskaffat mig en moder-plantskola, som hvarje år lemna mig en stor mängd unga vinbärsbuskar och på ett enda år bereder mig större vinst, än om jag följde den hittills begagnade metoden.

Att detta förfaringssätt är allmänt bekant, betvivlar jag; ty det vore väl icke då möjligt att dylika plantor kunde fortfarande hållas i ett så högt pris. — — Så många telningar man eger, fem gånger så många erhållas hvarje år, om man förfar på ofvanbeskrifna sätt.

Det är utom allt tvifvel att denna metod lika väl låter tillämpa sig på andra telningar och plantor än dem af popplar och vinbärsbuskar.

I synnerhet torde jag få fästa uppmärksamheten på de så mycket eftersökta Ost-

Minnesblad ur en fattig konstnärs lefnad.

(Tecknade af honom sjelf).

Af CEP.

(Forts. fr. N:o 22.)

Edan mamsell Pelz suttit en stund i Barnkammaren, dit hon följt min moder, gaf hon mig 2 skillingar att köpa nötter för, ett silfvermynt af samma valör lade hon deremot på min sofvande treåriga systems tinning; den yngsta var ute och promenerade på ammans armar. Jag skyndade genast ned på gatan och köpte upp min tvåskilling i nötter hos en gammal gumma, som, med sina korgar med pepparkakor, nötter och dylikt, hade sin plats bredvid den höga trappa, som förde upp till min faders butik. Här satte jag mig nu och förtärde det jag köpt, hvilket jag tyckte tog ett oförsvarligt hastigt slut.

Nötterna hade en ofantlig smak efter mera och jag sunderade rätt respektabelt, under det jag kastade giriga blickar på nötsäljerskans korg, huru jag på ett lämpligt sätt skulle åtkomma flera. — Då kom jag plötsligen att erinra mig tvåskillingen, som låg på min systems tinning — och planen var uppgjord.

Med den mest sulfisanta min i världen spatserade jag nu med händerna på ryggen under det jag sakta gnolade på en favorit-aria. I parentes sagdt hade jag en förträfflig röst, som till min fars och grannarnes fortvilan åter-skällade i både tid och otid. För hvarje steg jag tog kastades ögonen än åt höger än åt venster, då och då sprang jag tillbaka några steg, för att visa, att jag alls icke var stadd i något ärende, som fordrade skyndsambet. Emellertid hade jag upptäckt, att mamsellen med min mor lemnat barnkammaren; återstod nu att utröna, om syster också ännu sof lika djupt som förut. Som en riktigt iöfsvad mästertjuf smög jag nu fram till barnkammardörren, och sedan jag

lyssnat och hört att ingen rörde sig derinne, öppnade jag denna så sakta, att ej en hund skulle ha märkt det. Val inkommen smög jag mig med ljudlösa steg fram till min systems säng och öfvertygade mig, att hon verkligen ännu sof. Lugnad i detta afseende borttog jag nu med lätt hand den som ett löf tunna tvåskillingen, utan att väcka den sofvande.

Nu var det svåraste öfverståndet.

Behändigt och utan krombugter skyndade jag nu åter ned till madamen och uppköpte för den orättfångna skatten en ny portion nötter. Med den oskyldigaste min i världen satte jag mig att knäcka och förtära mitt tjufgods.

Men den som illa gör han illa far. Den hämnande Nemesis var ej långt borta! Amman kom hem med den yngsta systemen. Vid det buller, hon åstadkom i barnkammaren, väcktes den bestulna, och min mor och mamsell Pelz kommo åter in i barnkammaren. Tvåskillingen saknades och eftersöktes, utan att återfinnas.

En allmän uppståndelse!

Min far, som tillfalligtvis kom upp ifrån koutoret, der

heimer-körsbärsträden, hvarvid dock är att märka, att ifrågavarande metod ej är användbar för gamla träd. Men med stammar, som äro mindre än sex år gamla, skall följden blifva högst öfverraskande.

Dessutom kan man äfven på samma sätt föröka värdefulla arter af krusbärs-, vinbärs- och hallonbuskar, qvitten och hassel samt flera dylika slag.

Albrecht-Dürer-album.

Under denna titel har man nyligen i Nürnberg börjat utgifva en samling af de utmärktaste arbeten, Albrecht Dürer frambragt. Afbildningarna af dessa, som utföras under öfverinseende af direktörerna U. v. Kaulbach i München och A. Kreling i Nürnberg, tagas efter de af konstnären sjelf utförda originalerna och i samma storlek som dessa.

Den kopia, vi å sidd. 176 och 177 meddela, framställer de fyra ryttarne, som i Johannis uppenbarelse 6 kapitel omtalas, och med hvilkas utsändande den stora "vredens dag" skall uppgå och menniskoslägtets undergång taga sin början.

Ifrågavarande tafla komponerades af Albrecht Dürer redan år 1498 och det ställe i Johannis uppenbarelse, som konstnären här velat i bilder återgifva, är af följande lydelse:

— "Och jag såg att lammet uppbröt ett af inseglen, och jag hörde ett af de fyra djuren säga, såsom med tordönsröst: Kom och se! — Och jag såg, och se en hvit häst, och den derpå satt hade en

båge och honom vardt gifven en krona, och han for ut till att vinna och få seger. — Och då det uppbröt det andra inseglet, hörde jag det andra djuret säga: Kom och se! — Och der utgick en annan häst, som var röd, och honom, som derpå satt, vardt gifvet, att han skulle borttaga friden ifrån jorden, att de skulle sla ihjäl hvarandra inbördes, och honom vardt gifvet ett stort svärd. — Och då det uppbröt det tredje inseglet, hörde jag det tredje djuret säga: Kom och se! — Och jag såg, och se en svart häst, och den der satt på honom, hade en vågskål i sin hand. Och jag hörde en röst midt ibland de fyra djur, sägande: Ett mått hvete om en penning, och tre mått bjugg om en penning, och oljan och vinet gör ingen skada. — Och då det uppbröt det fjerdte inseglet, hörde jag det fjerdte djurets röst säga: Kom och se! — Och jag såg, och se en black häst, och den, som på honom satt, hans namn var döden, och helvetet följde honom efter; och dem vardt makt gifven öfver fjerdte parten på jorden, att döda med svärd, och med hunger, och med döden af de vilddjur, som på jorden äro. — Och då det uppbröt det femte inseglet, såg jag — deras själar, som dödade voro för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, som de hade. —"

Alla här omförmälda varelser återfinnas å bifogade tafla — ehuru med en och annan tillsats af konstnären sjelf. Så se vi t. ex. i helvetet, hvilket framställes

såsom ett öppet drak-gap, en påfve i dess stolta skrud, och ofvanom det hela sväfvar domens engel Michael.

Albrecht Dürer, som föddes år 1471 och dog 1528, lärde sig till en början af sin far guldsmedsyrket, men derjemte äfven teckning och målning, så att han redan vid 19 års ålder kunde uppträda som målare. Få menniskor torde ha visat en så mångsidig förmåga som denne konstnär; ty han var utmärkt icke blott som tecknare, målare, kopparstickare, träsnidare, arkitekt och bildhuggare, utan äfven som skriftställare inom både vetenskapens och vitterhetens områden.

Blandade Ämnen.

Dålig betalning. Sedan Henrik den fjerdtes tid hade ingen tysk kejsare lyckats att göra sin makt gällande i Italien. Fristater hade der bildats, som i sin nationalstolthet ej ville vara någon främmande herre underdåniga. För att återställa de redan tvifvelaktiga rättigheterna samt straffa de öfvermodiga, drog kejsar Fredrik Barbarossa 1154 med en tysk här öfver Alperna och beträdde staden Veronas område. Rådsherrarne förvägrade honom genombåg, under det föregifvande, att han ännu icke blifvit krönt till kejsare. Emellertid läto de förstå, att deras motstånd skulle upphöra emot erläggandet af en summa, hvars belopp de äfven uppgäfvo.

han saknade mig, blef indragen i historien. De slogo samfaldt sina hufvuden ihop; man gissade, man skärskådade, man misstänkte och — misstanken föll på mig. Från misstanke till förhör var blott en minuts verk. Den lille tjuften ertappades på bar gerning. Förhöret var kort och förde genast till bekännelse. Domen faldes och skulle genast exequeras. Min far var sjelf domare och exekutor.

Jag stod som på nålar under det att riset förfärdigades. Det var första gången jag skulle hafva risbastu. Jag hade en aning om, att det måste göra förfärligt ondt; dock var jag icke fullt säker på, hvar det skulle appliceras.

Ändtligen kom den förliga stunden. Utan att falla en tår eller med ett ord bedja om förskoning, men darande i hela kroppen, följde jag den vredgade fadren, som var döf för min mors och hennes väninnas alla böner.

Sedan far och jag kommit in på kontoret, läste han örren, och nu började den exekution, som med första

slaget pressade ett vrålände ur min hals, fårar ur mina ögon och det klara blodet ur min kropps köttigaste del.

Den varade länge denna exekution; för skrik och vrålände hörde jag knappt den förskräckt modrens jemrande böner, understödda af hennes väninnas hotelser, att aldrig mera sätta sin fot inom vår dörr, såvida min far ej upphörde att slå. Intet hjälpte, utan tvärtom, ju mera de hädo för mig, desto ifrigare slog far min.

Om min far slutligen tröttnade eller om han blef rädd öfver min tystnad, ty jag hade afsvimmat, vet jag icke; men sedan jag vaknade, fann jag mig i min lilla säng med en ganska försvarligt sargad podex.

Jag är en hatare af allt kroppsstraff, och ändock har jag aldrig klandrat denna hårda bestraffning af min far.

Han lika litet begärde som jag någonsin skulle gått in på att kyssa riset. Denna risbastu, den enda jag någonsin erhållit, var mig liksom af ödet tilldelad, för att rädda mitt lif. Ungestr åtta dagar derefter, fann jag uti en af lädorna, under det jag var ensam i butiken, en liten paket i blåt papper med ett hvitt pulver, som jag antog

vara stött raffinad. Begäret var stort att få smaka på den så inbjudande sötsaken; men med mitt blod hade jag fått köpa den erfarenheten: »du skall icke stjåla!» och jag nedlade paketen lika försigtigt, som jag upptagit den. Dock kunde jag icke underlåta att fråga min far, så fort han kom hem, hvarför han hade en så liten portion socker liggande i det blå papperet. Min far bleknade, han kunde knappt få fram den frågan, hvaraf jag visste, att det var socker.

»Det är väl lätt att se», svarade jag, »det är ju så hvitt som socker.»

»Har du då icke smakat på det?»

»Nej, det har jag visst icke!» svarade jag med en så säker min, att min far lugnades. Dock försummade han icke att samma stund förflytta paketen till ett säkrare gömställe, sedan han förseglat densamma och utanpå skrifvit med stora bokstäfver: ARSENIK!

Detta pulver hade kort förut blifvit hemtadt på apoteket till begagnande mot råttor; min far hade för ögonblicket obetänksamt nedlagt pulvret i en tom låda i

(Fortsättning pag. 178.)

De apokalyptiska ryttarne.

Fredrik förstod vinken och visade sig beredvillig att gå deras önskan till mötes. För penningarnes utbekommande inbjöd han rådsherrarne jemte flera andra borgare till sitt läger. Men huru förskräckta blefvo icke Veronesarne, då Fredrik der mottog dem med vredgad uppsyn samt befallde att de ögonblickligen skulle fängslas, de förnämsta af dem upphängas och de öfriga afrättas med svärdet.

Alla deras böner kunde ej beveka Barbarossas stränghet; ja, då en af de tolf herrarne återopade sig på att han var en anförvandt till det kejserliga huset, visade han denne sin nåd derigenom, att han befallde att han skulle upphängas ett par fot högre än alla de andra. Så skedde äfven.

Den falske kardinalen. Efter kardinal Simonettas död hade en bedragare, hvars yttre var mycket likt kardinalens, den fräckheten att gifva sig ut för denne och bedrog verkligen äfven genom sin dräkt och sin öfriga utstyrsel en mängd personer. Han besökte flera af Italiens städer, uppträdde der såsom verklig påftig legat och förvärfvade sig derigenom betydande summor. Han åtföljdes af några andra bedragare, hvilka bemötte honom som eminens och offentligen visade honom alla möjliga ärebetygelser.

Slutligen upptäckte man dock bedrägeriet och den falske kardinalen blef fängslad. Hans process var snart afgjord och han upphängdes i ett guldvirkadt snöre.

butiken till dess det skulle användas och sedan glömt både det och rättorna.

Lyckligtvis inträffade denna händelse icke så långt efter risbastun, så att denna ännu lefde i friskt minne. Hade den än kurerat mig för begäret att stjåla, hade den dock icke släckt ett hos mig medfött inre begär efter starka drycker. Huru min far upptäckte detta hos mig rådande begär och huru han, utan att begagna riset, ville släcka detsamma, är hufvudförmålet för detta Minnesblads tecknande.

Jag har redan yttrat, att jag mycket tidigt lärde mig läsa genom min morfars tålmod med morsgrisen och att jag redan innan jag var fyra år läste romaner med en vuxen människas hela känsla. Jag hade ännu icke börjat gå i skola, änskönt jag i läsning skulle gått förbi mängen vid sex eller åtta års ålder. Deremot hade jag min plats på en liten barnstol i min fars kontor. Hans handel var icke särdeles betydande, så att han skötte den själf och såg mig gerna hos sig, dels på det jag skulle vara under hans närmare uppsigt och dels för att

Pius V befallde att man skulle hänga en tom börs om hans hals, med inskriptionen "*sine moneta*", för att tillkännagifva att bedragaren icke var kardinal Simonetta, utan eu eländig stackare *sine moneta* (utan pengar).

Horntornet i Persien. I närmaste grannskapet af Ispahan, Persiens gamla hufvudstad, finner man en af byggnadskonstens största märkvärdigheter, det så kallade Horntornet. Denna byggnad utmärker sig derigenom, att man för dess uppförande hvarken använt träd, tegel, eller något slags sten, utan endast hufvuden och ben af vilda getter och andra vilda djur.

Det här använda byggnadsmaterialet förskrifver sig från en enda jagt, som blifvit anställd af en persisk konung och hvarvid mer än 100,000 jägare voro närvarande.

Tornet är betydligt högt och de vilda getternas hufvuden äro alla anbragta på ett sådant sätt, att nedifrån tornets fot ända upp till dess spets alla hornen sträcka sig ut ifrån väggen.

En egendomlig hofsyssla. Vid engelska hofvet har i äldre tider en till hofstaten hörande "rättfångare" varit anställd. Under Georg den tredjes tid hette denne embetsman Robert Smith, hvilken erhöi årligen 82 pund sterling i lön och bar en scharlakansröd med guld broderad uniforms rock, på hvilken en otalig mängd gyllene möss voro instickade.

Qvinnor äro ej människor

begagna mig till små ärenders utförande, ej att tala om den hjälp jag lemnade honom genom att expediera köpare, som endast behöfde köpa för några styfver snus eller tobak, kaffe eller socker, peppar eller ingefära, m. m. m., hvilket allt låg uppvägd och inlagdt i strutar med påskriften vigt och pris. Skrifvet läste jag lika lätt som tryckt och var ej okunnig i utöfvandet af den ädla skrifkonstens första drag.

Ingenstädes har jag jemförelsevis funnit, såväl i Norge som Sverge, så mycket och allmänt begagnande af starka drycker, som i småstäderna. Såväl bättre som sämre ha vanligen här för litet att göra, tiden måste dödas, och krogar och värdshus äro vanligen fyllda från tidigt på morgonen, då bäsken tages, till sent på aftonen, då sista toddyn eller afskedssupen gör ända på en dag, som kanske på sin höjd fordrat en timmas allvarsam sysselsättning eller till och med alls ingen.

Min far, som var född i Christiania, hade icke före sin ankomst till Fredrikshald, eller icke fullt ett år före sitt giftermål, smakat någonsomhelst spirituös dryck. Men

heter titeln på en liten skrift, som år 1595 utkom i Leipzig och hvari författaren sökte genom bibeln bevisa, att qvinnorna ej äro människor och att deras både kropp och själ genom döden på en gång upplösas. Boken gjorde stort uppseende, men väckte också, i synnerhet bland teologerna, mycken ond blod.

Den Heliga skrift hade derigenom blifvit på ett skändligt sätt missbrukad, läran om Guds sons människoblivande och människoslägtets förlossning groft antastad, qvinnornas dop och de dödas allmäna uppståndelse på ett förnedrande sätt behandlad och äktenskapets värde underkänt.

Af alla dessa orsaker funno de teologiska fakulteterna i Wittenberg och Leipzig skäl vara för handen att utfärda en offentlig varning mot ifrågavarande skrift samt att förbjuda bokens läsning äfvensom blotta meddelandet af dess innehåll åt qvinnor — äfven der detta skedde på skämt; ty man fruktade, att svaga själar derigenom möjligen kunde råka i tvifvel om sin blifvande salighet. Men en doktor Gedike uppträdde offentligt som qvinnornas riddare och vederlade i en egen skrift på det grundligaste sätt den okände författarens påståenden.

Klopstock och fru de Genlis.

Fru de Genlis berättar i en af sina böcker följande anekdot:

"Jag skall aldrig kunna förgäta ett sällsamt besök, som den berömda Klopstock, Messiadens författare, gjorde mig. I mitt

väl blifven hemmastadd i sistnämnda småstad, följde han snart med strömmen, och om han icke just gick ut straxt på morgonen, för att intaga sin bask, så hade han dock så vant sig vid den lilla supen till alla mål, att det ej var att tänka på, att en smörgås kunde förtäras, utan att den nedsköljdes med en eller annan liten får.

Gästfriheten är ock en gammal vacker nordisk sed, som bibehållit sig mera i de små än större städerna; mera på landet åter än i dessa; mera slutligen hos den fattige än hos den förmögne. I Fredrikshald var denna sed under min barndom i sitt mest florerande stadium. En af husmodrens förnämsta pligter var att låta ett väldigt fat med »Smörbröd» (tunnskurna, med smör och kött eller ost försedda limpetrödsksifvor) inbärs på kontoret redan klockan 8 på morgonen jemte en karafin med kognac och tvorne bränvinsglas.

Vid denna tid började nu de handlande, vare långt ifrån mig att vilja säga alla; ty ingen regel utan undantag, kan äfven här tillämpas, naturligtvis inom sina bestämdt utstakade kottier, sedan de hemma, på värdshu-

rum (i Hamburg) inträdde en liten halt och mycket ful gubbe. Jag gick honom till mötes och förde honom till en ländstol. Stillatigande satte han sig och slog med tankfull min det ena benet öfver det andra, med en mans hållning, som ämnar länge qvarstanna på en plats. Han kastade sig djupt tillbaka i stolen och började nu i en högljudd och bullersam ton sitt samtal med följande fråga:

— Min fru! hvem är, enligt er tanka, den utmärktaste prosaisten, antingen Buffon eller Voltaire?

Detta sätt, att genast börja med ett slags disputation, aldeles förstenade mig. Klopstock fann säkerligen större nöje i att förklara mig sin mening, än att höra hvad åsigt jag kunde hafva. Utan att afvakta mitt svar, afgjorde han saken till Voltaires förmån, men likväl icke utan att först ha anfört åtminstone ett dussin skäl för sin åsigt.

Derefter omtalade han för mig med hvilken utmärkelse man mottagit honom i Dresden och Köpenhamn samt att hans Messias blifvit öfversatt af en fransk emigrant.

Efter ett tre timmars samtal, hvarunder jag ej kunnat få yttra så mycket som sex ord, aflägsnade han sig med, som det tycktes, den största belåtenhet i världen."

Sommar och Ungdom.

(Mel. "Jag gick mig ut en aftonstund", o. s. v.)

I dalens djup, på bergets topp,
Hvarthelst min blick jag vänder,

set eller apoteket intagit sin bäsk, att ömsesidigt aflägga morgonvisiten. Det får jag säga om salig far min, att han vanligen förblef hemma hela förmiddagen och sålunda blottstälde sig för vännernas påhelsning, och vare det sagdt till hans heder, han kände sig lyckligare öfver att vara värd än gäst.

Ingen kom in utan att bjudas en snaps eller två, och ingen sade nej; för hvar gång var det själskrifvet, att min far måste suppa med; men som en försigtig general, som visste hvilken skärmytsling han hela förmiddagen hade att bestå, tömde han blott sitt glas till hälften; men till och med denna hälft af hvarje glas, var tillräcklig att taga skruf, när samma manöver upprepades en tio à tolf gånger på förmiddagen.

Under allt detta satt jag i min vrå och lyssnade till såväl de besökandes som min fars prat, hvilket blef allt mer och mer ogeneradt ju längre det led fram mot middagen. Det var lätt att märka, att man alls icke tänkte på mig; ty annars borde väl litet eftertänka ha lärt dem, och i synnerhet fadren, att antingen bättre våga sina ord

Hvar fogels sång, hvar blommas knopp
Hos mig förtjusning tänder:

— Du ljumma vind,
Som susar der
I blommig lind,
O, stanna här
Och andas evig sommar!

I lummig skog, vid skummig våg,
På ängens gröna matta,
Mot högre rymder vänds min häg,
Att ljusets klarhet fatta:

— Du sol så mild
I etherns höjd,
Guds kärleks bild,
Vår lust, vår fröjd,
O, vill du här ej dröja?

Dock nej, du stannar ej, o so
I Nordens dystra länder,
Snart flyr du hän från enslig pol
Till andra haf och stränder.

Den ljumma vind
Skall ock förgå,
Och grönan lind
Skall naken stå
I höstens kulna dagar.

Vår ungdom är en solljus dag,
En dröm om evig sommar,
Der glädjen töms i långa drag
Så länge kraften blommar;

Men ålderns höst
Skall svepas, kall,
Kring hvarje bröst,
Och blodets svall
Af frostig köld skall stelna.

eller och skicka ut pilt. Men jag vill vara skonsam och antaga det bästa, nemligen, att de alls icke kommo ibåg, att jag fanns till i rummet. Vare härmed hurusomhelst, så vet jag dock, att jag af deras mången gång ganska frivola tal inhemtade sådana kunskaper, som vida öfverskredo mina begrepp vid de år, jag då tillryggalaggt, men hvilka dock föllo i god jord och buro för framtiden mångt ogräs, som kanske annars aldrig skulle framspirat. I synnerhet ville far min gerna gälla och gå för en fritänkare, hvarigenom dispyter i religiösa ämnen som oftast voro föremålen för hans och gästernas samtal. Naturligtvis skulle detta göra ett djupt och outplänligt intryck på det späda sinnet och deruti nedlägga ett frö, som med tiden måste uppskjuta som en tviflets och ovisshetens planta.

Så barn jag var, började jag dock göra mina små reflexioner. Hvad min far sade var för mig orubbliga sanningar, och jag önskade mig blott vara stor, för att kunna taga hans parti mot hans vedersakare. Jag återkommer i en annan teckning till detta ämne, för att isa

Njut dock din dag i stilla frid,
Af ingen smärta bunden,
Tänk nu ej på den kulna tid,
Sky ej för framtidsstunden;
Ty mörker far,
Och höst förgår,
Och, ljus och klar,
En evig vår
Skall helsa oss omsider.

. x n.

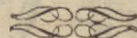
Humoristiskt.

En sällsam duell. Den bekante Rubini hade genom ett pikant infall förölämpat en engelsk marinofficer, hvilken därför utmanade honom på duell. Då Rubini infunnit sig på stridsplatsen, vände han sig till sin sekundant och bad denne säga officeren, att han, Rubini, vore sinnad att göra allt hvad som stode i hans förmåga, för att fullkomligt tillfredsställa sin motståndare. Han började derefter sjunga sin stora aria ur Wilhelm Tell. Rubini hade måhända aldrig sjungit denna bättre än nu.

— Är ni nöjd nu? — frågade sångaren.

Både sekundanterna och officeren gäfvo härvid sitt bifall tillkänna med handklappningar.

Ett nytt sätt att spara skodon. En girigbuk gick alltid med benen ovanligt långt isär, då han var ute och gick i affärer. (Andra promenader hade han naturligtvis ej råd till.) Då någon af hans närmare bekanta en gång tillfrågade honom om orsaken till detta besynnerliga sätt att röra sina fortkomstledamöter, gaf girigboken honom den upplysningen, att han gick så, endast för att inbespara hälften af de behöfliga stegen och sålunda slita sina stöflor mindre.

hvad följer sådana samtal i närvaro af barn, hafva på deras hela framtid.

Jag har förut nämnt, att min far hade vant sig vid att aldrig tömma sitt glas; men sedan han tagit afsked af gästen och följt honom ut, vände han, sedan de ytterligare en half quart pratat utanför dörren, tillbaka och tömde det han lemnat — åter på karafinen.

Så mycket jag än var road af min lektyr, så tyckte jag dock mången gång ännu mera om min fars samtal med sina gäster; det var ofantligt mycket, jag lärde af dessa samtal, om också just icke allt för ett fyra års barn var så önskansvärdt att lära. Men det är obegripligt huru dylikt fäster sig i barnets minne och uppfattas sedan, — ja man skulle tro, att det redan hade en mångårig erfarenhet till grundfond. Jag tycker mig ännu se, huru min far skrattande (han skrattade alltid, både i sorg och glädje) behandlade de allvarsammaste ämnen, och han var ändå gudnäs en kruka, när det gällde.

(Forts.)

"En krigare, som kommer der så ståtlig på sin häst,
 Han väjer ej, han rider kull notarie, bonde, prest;
 Men möter han på vägen då en flicka, skön och rask,
 Han tumlar bums från hästen ner och kryper som en mask."
 A. Blanche.

Härmed följer Romanbihanger: "Adepten," pag. 1-8.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 13 Juni.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.